

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך..." (ו' ט')

אחד מסופרי הסת"ם הוותיקים בבני ברק, מסר לנו קטע נפלא מספר 'זכרון לנפש' המעורר את לב בני האדם לבל יחפשו ברפואות וברופאים לפני שבדקו את המזוזות בבית. וכך כתוב שם:

"מצוות מזוזה מלבד שְׁכָרָה הגנוז לה לעולם הבא, גם בעולם הזה, אם זהיר בה ולא זו מחבבה, יגיע לו ולבניו טובה, כי יאריך ימים הוא ובניו, 'עוד ינובון בשיבה', שהרי כתוב: 'וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך' וסמוך לו כתוב: 'למען ירבו ימיכם וימי בניכם', הרי מפורש שכרה.

ושמעתי מרב אחד אשכנזי, שפעם אחת היו בניו חולים ונפלו למיטה, וכמעט שהיו הולכים למות ולא יישאר לו פליטה. מיד הלך אצל רבו ויאמר לו האיש האומלל, שמלאך המוות רודף אותך להמית את בניו ובידו חרב, וביקש מהרב שיתפלל עליו ואולי ירחם ה' והשיב מעליו אפו. אמר לו הרב תלך מיד ותביא המזוזות שבביתך... והלך והביא המזוזות, ומצאן שכולן פסולות. אמר לו הרב: 'בעוון זה בוודאי בניך מסתכנים ויובלו לקברות. ומעתה תוליך אלו לגנון ותביא במקומן כשרות'. הלך ועשה כן, ואז חלצתן חמה ונצלו מהמיתה שהיה על הבנים גזורה, ונרפאו במהרה. נמצא כי הזהיר במצווה זו מלבד שכרה הצפון לעולם הבא, עוד בה כי אוכל פירותיה בעולם הזה כמעשה שהובא.

ותמהני מכמה בני אדם שאם נגזר על בניהם הקטנים מיתה חטופה, וחיפשו סגולות אשר לא בספר כתובות לעשות לעצמם תרופה, ומוציאים הוצאות הרבה בעין יפה, ומה שצוותה לנו התורה דבר שמאריך חייהם וחיי בניהם כגון: מזוזה, וכיבוד אב ואם והנלווה אליהם, שהם בזול עליהם לא יתנו דעתם. ולא שמו לב כי מצוות אלו אם יזהר האדם בהן אין מלאך המוות שולט עליו, וזרעם יהיה נכון לפניהם, ויבלו בטוב ימיהם ושנותיהם. וכמו שכתב מרן הבית יוסף ז"ל בשולחנו הטהור יורה דעה סימן רפ"ה וזה לשונו: '**וצריך ליזהר בה (במזוזה) מאוד. וכל הזהיר בה יארכו ימיו ושנותיו וימי בניו, ואם אינו זהיר – יתקצרו (ח"ו) ימיו וימי בניו.**'

ומי זה האיש אשר ישמע לדברי רבותינו ז"ל אלו ולא ייתן נפשו ורוחו לשים מזוזה בפתחו, ושתהיה כדין וכשורה, ואז יהיה בה' מבטחו". עכ"ל הספר 'זכרון לנפש'.

לקמן עובדות שקרו אצל הסופר בעצמו ז"ל: "בבית אחת המשפחות בבני ברק נפטרה רח"ל באופן פתאומי תינוקת בת 3 חדשים ללא שום מחלה מוקדמת. ב 'שבעה' התבקשתי לבדוק את המזוזות. פתחתי אחת לאחת, ונדהמתי למצוא באחת מהן שכתוב בה: 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך' במקום 'בכל לבבך'! הראיתי אז את המזוזה למגיה הרה"ג ר' שרגא שטינברג זצ"ל וכשראה את הטעות אמר, שאם לא היה רואה בעיניו לא היה מאמין שדבר כזה יכול להימצא במזוזה שאמורה להיות מוגהת!

מקרה שני היה כאשר הובהל אבי מורי שליט"א לבית חולים עקב כריש דם בשריר הלב. בבית החולים אמרו שמצבו אינו בכי טוב... החלטתי לפתוח את המזוזות שבפתח ביתו ולבודקן. ומה הייתה התוצאה. במלה 'לבבך' הכף סופית הייתה עם ראש קצר, וזה נראה כמו: 'לבבך'. הרב בעל שבט הלוי פסל את המזוזה, וכששמע את דבר המחלה שפקדה את אבא אמר: 'עכשיו הוא יבריא בעז"ה'. וכך היה לאחר 3 שבועות חזר לביתו ולמשפחתו ולחיים תקינים, הקב"ה יאריך ימיו ושנותיו.

נתקלתי במקרה שלישי של בני זוג שבחמש השנים הראשונות לנישואיהם לא זכו להיפקד בזרע של קיימא. אחרי 5 שנים נפקדו בקשיים ובייסורים עצומים. לאחר הלידה הראשונה שוב התעוררו קשיים, ומאחר שהפצתי בבעל הבית שוב ושוב לבדוק את המזוזות נענה לי, והתוצאה הייתה קורעת לב. 3 מזוזות נמצאו פסולות וכולן הפסול היה במילה 'לבבך'. היה רווח גדול בין האותיות 'לב' לאותיות 'בבך'. כך שמילה אחת הפכה לשתי מילים. תשעה חדשים לאחר שתוקן העניין, ילדה האישה בן בריא ושלם, בלי רופאים, בלי טיפולים, ובלי צמחונות....

מהלכות מזוזה

צריך לשים מזוזה בכל הפתחים שבבית, למעט חדרי שירותים ואמבטיה. נוהגים לבדוק תפילין ומזוזות בחודש אלול.

כללי

במזוזה כתובות שתי פרשיות 'שמע ישראל', 'והיה אם שמוע'.

כדי שהמזוזה תהיה כשרה, צריך לכתוב אותה עם דיו על קלף.

מזוזה מודפסת על נייר או אפילו על קלף, פסולה ולא יוצאים בה ידי חובה.

ד: ישנן הלכות מיוחדות איך לכתוב כל אות. אפילו אם אות אחת כתובה שלא על פי ההלכה, המזוזה פסולה

תגובה על מאמרי הפייסבוק

בשבועות האחרונים עסקנו ביתרונות ובחסרונות של הפייסבוק. לא מיצינו, אבל הרעיון ברור. הפייסבוק מסוכן לכל הגילאים!! טובים נפלו, זוגות התפרקו, ושלא לדבר על הנוק לילדים. מצורפת תגובה אחרונה מאחד הקוראים שתסכם את הנושא.

הפייסבוק ? מה איתו ??? פשוט "תאוה לעיניים" ! "אין מה לדבר" !
אם נשתמש במושגי הרחוב:

אם האינטרנט זה "זבל", אז הפייסבוק הוא: "המיץ של הזבל".
הכל מותר ! הכול פרוץ !

לא חשוב ... נשים נשואות, רווקות, ילדים וילדות, הכול פתוח לעיני כל.
לא צריך לדפדף ... מדפדפים עבורך ...

הכל על מוכן : "הגברת רוצה להיות שלך בפייסבוק"...

"התמונה של ... מצאה חן בעיניו של ..." "רוצים לשתף אתכם"...

מה עוד ? זימה יש, שיתוף יש, תאוות יש, מה עוד צריך להיות???

לסיכום "האינטרנט והפייסבוק - כאחד יכולים להיות שימושיים לאין ערוך. השאלה הגדולה שוב: מה המחיר שאנו משלמים ? ? ?

הכותב מתוך ניסיון כואב.

"ועתה ישראל שמע אל החוקים... למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ..." (ד' א')

רק דרך אחת יש ליכנס לארץ ולהיאחו בה לאורך ימים, והיא: **'שמע אל החוקים'**. וזה הפירוש: ועתה - אחרי שלא הועילו תפילותיו של משה ולא הצליח להיכנס לארץ ולהאריך מידת ימיו בגלל שחטא והכה את הסלע במקום לדבר אליו – יש רק דרך אחת להגיע למטרה הנכספת שהיא 'למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ' ונוכל להיאחו בה והיא:

'שמע אל החוקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם

ר' משה לוטר

סיפור לשבת

התפילין הנפלאות

מנהג הנה בעיר ברדיצ'וב, שהתפילין של הנפטרים נמסרו לאנשי ה"חברה-קדישא". התפילין הוצעו למכירה, ותמורתם שמשה מקור הכנסה לפעילות ה"חברה-קדישא". יום אחד נפטר בברדיצ'וב יהודי פשוט. איש לא היה מקדיש לכך תשומת-לב, לולא בקורו המפתיע של הצדיק, רבי לוי-יצחק מבירדיצ'וב, בלשפתה של ה"חברה-קדישא" לאחר ההלוויה. גבאי ה"חברה-קדישא" התפלא נכח בקורו הבלתי-צפוי של הצדיק. פליאתו גברה כששמע את מבקשו.

הצדיק מענן לרכש לעצמו אחד מהתפילין של הנפטרים. ותפילין אינם דברים של מה בכך. רבי לוי-יצחק לא יניח תפילין פשוטות, ברור שימצא סופר ורא-שמים ויזמין אצלו תפילין פתובות בכל ההדורים והדייקים. הענן הפליא מאוד את הגבאי, אך הוא לא העז לשאל. הרבי בחר את זוגות התפילין כשפניו הקדושות עוטות ארשת רצינית ביותר. ולפתע בקעה מפיו אנחת רוחה. הוא מצא את אשר חפש. ברכות ובעדינות החזיק זוג-תפילין. את אלה, דוקא את אלה רוצה הוא לקנות. אותן יניח מדי יום. הגבאי לא יכל עוד להתאפק. הוא זכר כי אלה התפילין של היהודי הפשוט, מהו סודן? מה יחודן? מדוע בחר בהן הרבי? והצדיק ספר:

רבי זושא ורבי אלימלך – האחים הצדיקים הקדושים – היו נוהגים לנדד בדרךים, ומעוררים את בני עמם בתשובה. מדי הגיעם לעיר, השתכנו באחד הבתים או בפונדק. שם, לעת ערב, היו משוחחים ביניהם, ובאפו שדבריהם גיעו לאזני בעל-הבית. מה היו מדברים? אחד האחים היה שוטח בפני אחיו את החטאים שחטא כבכול. בצער ובדמעות היה מתאר את החטאים ואת חמרתם. האח השני היה מסביר ומבאר לראשון כיצד ישוב בתשובה ויתקן את דרכיו. המארח, בשומעו את השיחה, געור בלבו. מיד היה נזכר ש"גם הוא" עבר אותן עברות ממש, שכן החטאים שעליהם "התודה" אחד האחים היו חטאיו של המארח. חרטה היתה ממלאת את לבו. והיה מבקש מהם דרך תשובה. באחד הפעמים, השתכנו בבית היהודי המקומי, כהרגלם. בשעת לינה החל רבי זושא בוכה. "אחי, התדע במה אני מהרהר עכשו? אני חושב על כך, שבפעם מעולם, מאז הבר-מצוה שלי, לא בדקתי את התפילין. עתה לבי נוקפי. מי יודע, אולי נפסלו? ואולי היו פסולות מלכתחלה ולא הנחתי תפילין כל ימי! תאר לעצמך, יהודי ששם מידי יום את בתי- התפילין על ראשו וזרועו, אך את המצנה אין הוא מקים בגלל שהתפילין פסולות!" – דבריו של רבי זושא נשמעו כזאבים וחוֹדָרִים. המארח האזין ולבו געור בו. בעצם גם הוא מעולם לא טרח למסור את התפילין לסופר לבדיקה. מי יודע, נחרד, אולי התפילין שלי פסולות? הוא כרה אָזְנוֹ לשמע מה יענה האח השני. רבי אלימלך הוכיח את אחיו בדברים קשים. תאר באזניו את מדת החמרה שבדבר, וצנחו לא להתמהמה אפלו רגע אחד ולפתח מיד את התפילין לבדיקה. היהודי, התרגש מהדברים ובבישנות נגש אל רבי אלימלך וספר לו כי גם הוא מעולם לא בדק את תפיליו. הצדיק לא התמהמה. מיד נטל את התפילין של הפכרי. הוא פתח את התפילין של-ראש וזקת-שֶׁבֶר פָּרְצָה מפי הפכרי: "בינת" היה ריק לגמרי! בלי פרשיות. פשוט חלל ריק! פתיחת התפילין של-יד גלתה מראה דומה. הפכרי תפס את ראשו בשתי ידיו: "אוי, רבוננו-של-עולם", בכה, "כל ימי חיי הנחתי קפסאות ריקות; לא הנחתי תפילין מימי!"

מבהל ונרגש התחנן בפני אורחיו שיורו לו כיצד ישוב בתשובה. נכר היה בדבריו כי צערו מגיע עד עמקי נפשו. האחים הקדושים החליטו לעשות מעשה. רבי זושא מהר מיד לכתב עבור היהודי פרשיות חדשות. בכתיבתו פנו פגנות מיוחדות. הוא החדיר בהן קדשה נשגבה ביותר שעל-ידי הנחתן שלים היהודי את כל השנים שבהן הניח את התפילין הפסולות. היהודי הפשוט שנפטר זה עתה, סים רבי לוי-יצחק את ספורו, הוא זה שעבורו כתב רבי זושא את התפילין המפלאות. "אלה התפילין שאני מחזיק בידך, ואותן אני רוצה להניח מדי יום ביומו", אמר כשפניו זורחות באשר עלאי...